

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το **Tribunal Superior de Justicia de Galicia** (Ισπανία) στις 17 Ιανουαρίου 2018 — **Cobra Servicios Auxiliares, S.A.** κατά **José Ramón Fiuza Asorey** και **Incatema, S.L.**

(Υπόθεση C-30/18)

(2018/C 142/33)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Εφεσίβλητοι: José Ramón Fiuza Asorey και Incatema, S.L.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει η ρήτρα 4 της συμφωνίας-πλαίσου για την εργασία ορισμένου χρόνου, η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα της οδηγίας 1999/70⁽¹⁾, την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία, υπό τις ίδιες συνθήκες (δηλαδή καταγγελία της συμβάσεως μεταξύ της εργοδότης και τρίτης εταιρίας με πρωτοβουλία της τελευταίας), προβλέπει μικρότερη αποζημίωση για την καταγγελία σύμβασης έργου ή παροχής υπηρεσιών ορισμένου χρόνου, της οποίας η διάρκεια αντιστοιχεί σε εκείνη της προμνησθείσας συμβάσεως μεταξύ της εργοδότης και τρίτης εταιρίας, σε σχέση με την καταβαλλόμενη αποζημίωση σε περίπτωση καταγγελίας συμβάσεων αορίστου χρόνου συγκρίσιμων εργαζομένων, στο πλαίσιο ομαδικής απολύσεως που δικαιολογείται από σχετιζόμενους με την παραγωγή λόγους οι οποίοι προκύπτουν από τη λύση της προμνησθείσας συμβάσεως μεταξύ της εργοδότης και τρίτης εταιρίας;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, πρέπει να θεωρηθεί ότι η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ εργαζομένων ορισμένου χρόνου και συγκρίσιμων εργαζομένων αορίστου χρόνου ως προς την αποζημίωση λόγω καταγγελίας της σύμβασης, η οποία οφείλεται μεν στον ίδιο πραγματικό λόγο, πλην όμως στηρίζεται σε διαφορετική νόμιμη αιτία, συνιστά δυσμενή διάκριση που απαγορεύεται βάσει του άρθρου 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και παραβιάζει επομένως τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, κατά τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη, οι οποίες συγκαταλέγονται μεταξύ των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης;

⁽¹⁾ Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (ΕΕ L 175, σ. 43).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το **Tribunale di Bari** (Ιταλία) στις 19 Ιανουαρίου 2018 — Ποινική δίκη κατά **Massimo Gambino** και **Shpetim Hyka**

(Υπόθεση C-38/18)

(2018/C 142/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale di Bari

Ποινική δίκη ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

Massimo Gambino, Shpetim Hyka

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει τα άρθρα 16, 18 και 20, στοιχείο β', της οδηγίας 2012/29/ΕΕ⁽¹⁾ να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι εμποδίζουν την εκ νέου εξέταση του θύματος ενώπιον νέου δικαστή, όταν ένας εκ των διαδίκων, κατά τα άρθρα 511, παράγραφος 2, του κώδικα ποινικής δικονομίας και 525, παράγραφος 2, του κώδικα ποινικής δικονομίας (όπως ερμηνεύονται από πάγια σχετική νομολογία), αρνείται να συνανέσει στην ανάγνωση των προηγούμενων καταθέσεων του θύματος που πραγματοποιήθηκαν, σύμφωνα με την αρχή της εκατέρωθεν ακρόασεως, ενώπιον διαφορετικού δικαστή στην ίδια δίκη;

(¹) Οδηγία 2012/29/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2012, για τη θέσπιση ελάχιστων προτύπων σχετικά με τα δικαιώματα, την υποστήριξη και την προστασία θυμάτων της εγκληματικότητας και για την αντικατάσταση της απόφασης-πλασιού 2001/220/ΔΕΥ του Συμβουλίου (ΕΕ L 315, σ. 57).

Αναίρεση που άσκησε στις 22 Ιανουαρίου 2018 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της απόφασεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) στις 10 Νοεμβρίου 2017 στην υπόθεση T-180/15, Icap plc κ.λπ. κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-39/18 P)

(2018/C 142/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: Θ. Χριστοφόρου, V. Bottka, M. Farley, B. Mongin)

Λοιποί διάδικοι στην ανααιρετική διαδικασία: Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd (ICAP)

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (σκέψεις 281-299 και διατακτικό), στο μέτρο που με αυτή ακυρώνονται τα πρόστιμα του άρθρου 2 της προσβληθείσας απόφασής της·
- να απορρίψει τον πέμπτο και τον έκτο λόγο που προέβαλε η ICAP με την προσφυγή της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, οι οποίοι αφορούσαν τα πρόστιμα, και να επιβάλει τα προσήκοντα πρόστιμα στην ICAP, κατ' ενάσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του·
- να καταδικάσει την ICAP στο σύνολο των δικαστικών εξόδων και να προσαρμόσει τα δικαστικά έξοδα της πρωτόδικης απόφασης βάσει της έκβασης της παρούσας αιτήσεως αναίρεσεως.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή με την αίτηση αναίρεσεως προβάλλει τον ακόλουθο μοναδικό λόγο αναίρεσεως:

Υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο στην απόφαση T-180/15 Icap plc κ.λπ. κατά Επιτροπής, EU:T:2017:795, εφάρμοσε εσφαλμένα τη νομολογία του Δικαστηρίου για την αιτιολογία που πρέπει να έχουν οι αποφάσεις με τις οποίες επιβάλλονται πρόστιμα. Η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου διαφοροποιείται από τη βασική απόφαση ως προς το ζήτημα αυτό, που εκδόθηκε στην υπόθεση C-194/14 P, AC Treuhand κατά Επιτροπής, EU:C:2015:717, σκέψεις 66-68, και επιβάλλει στην Επιτροπή αυστηρότερη υποχρέωση, απαιτώντας λεπτομερέστερη αιτιολόγηση της μεθοδολογίας που εφαρμόζει κατά τον υπολογισμό των προστίμων για παραβάσεις του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, ειδικά σε περίπτωση εφαρμογής του σημείου 37 των Κατευθυντήριων Γραμμών. Με την αίτηση αναίρεσεως η Επιτροπή επιδιώκει τη διόρθωση των σοβαρών νομικών σφαλμάτων στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, τα οποία θεωρεί ότι αν δεν διορθωθούν θα πλήξουν σοβαρά την ικανότητά της να επιβάλλει επαρκή πρόστιμα που θα μπορούν να λειτουργούν αποτρεπτικά. Για να επιτυγχάνεται ο σκοπός αυτός απαιτείται να ερμηνεύεται ορθά η υποχρέωση αιτιολόγησης, με τρόπο σύμφωνο προς τις απαιτήσεις της νομολογίας που υπομνήσθηκαν στην απόφαση C-194/14 P, AC Treuhand, σκέψη 68. Τυχόν αυστηρότερη υποχρέωση αιτιολόγησης των προστίμων, η οποία θα εκτεινόταν και τις εσωτερικές συζητήσεις και τους υπολογισμούς ενδιάμεσων σταδίων, θα έθιγε τη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής κατά τον καθορισμό των προστίμων, η οποία ισχύει και στις περιπτώσεις στις οποίες η Επιτροπή στηρίζεται στο σημείο 37 των Κατευθυντήριων Γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων. Σκοπός του σημείου αυτού ήταν ακριβώς να δίνεται η δυνατότητα στην Επιτροπή να αποκλίνει από τις Κατευθυντήριες Γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων σε ιδιαίζουσες περιπτώσεις, όπως όταν επιβάλλει πρόστιμα σε όσους διευκολύνουν μια παράβαση. Όπως έχουν αναγνωρίσει τα δικαστήρια της Ένωσης, πρέπει να διατηρηθεί η εξουσία εκτίμησης και η διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής κατά τον καθορισμό των κατάλληλων προστίμων.